

Kázání Růžďka 15. 1. 2023 **Hořící Babylon a oběť ohnivá** (vstup 635)

Introit: **Pějte žalmy Hospodinu, jeho věrní, vzdějte chválu tomu, co připomíná jeho svatost, neboť jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá. (Žalm 30,5-6)**

Píseň 756

Modlitba

Čtení: Zjevení 14, 6-13

Píseň 188

Text kázání: Římanům 12, 1-18

Milí přátelé, bratři a sestry,

nemívám příliš často vidění, tak jako měl apoštol Jan v knize Zjevení. Když jsem se ale v tomto týdnu modlil se zavřenýma očima, viděl jsem asi minutu po sobě dva zvláštní obrazy.

V tom prvním jsem viděl hořet veliké město. To město mělo obrovské hrady a dle tvaru hradeb a městské brány jsem hned věděl, že je to město **Babylon**. Brána byla otevřena a skrze ní bylo vidět uvnitř města jen obrovské plameny, které už byly vyšší jak hrady. Z bran města už nikdo neutíkal ven. Už bylo příliš pozdě. Ten druhý obraz byl jiný. Byl jsem ve světlé místnosti, jejíž stěny i podlaha byly ze zlata. Uprostřed místnosti byl takový zvláštní oltář. Zepředu to vypadalo jako podlouhlý žlab, na jehož konci byly vystupující stěny, které se u vrchu zúžily v takovou stříšku do komína. Celé tohle zařízení bylo černé a v tom žlabu už nic nehořelo, jen z něj ještě sálaly velké žhavé uhlíky. Těch tam bylo mnoho, byl jich plný žlab. Uvědomil jsem si, že stojím v takové zvláštní **Boží svatyni**.

A tak jsem se modlil: „**Můj Pane, co mi tím chceš říct, co tyto obrazy znamenají?**“ Na jedné straně obrovské plameny, které spálily celé město a na druhé straně Boží svatyně, kde plameny dohasínaly. Jelikož jsem se v té chvíli modlil, abych rozpoznával Boží vůli pro svůj život, tak to první, co jsem si uvědomil, že živý Bůh těmito obrazy ke mně mluví! Ten první obraz hořícího Babylonu ovšem nebyl moc povzbudivý. To první, co mi k tomu přišlo na mysl, že např. právě v knize Zjevení se používá město Babylon jako obraz tohoto světa. A o Babylonu je v Bibli na několika místech výzva: „**Vyjděte z Babylonu, neboť jeho zkáza bude veliká. Odejděte z něho, dokud je čas.**“ Co ovšem má být takovým odchodem z Babylonu, když na tomto světě stále zůstáváme? Četli jsme to v tom listě Římanům: **A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.** To slovo jednoznačně říká, že duch tohoto světa, světského myšlení, je zcela jiný, než Boží Duch. A pro mě tím viděním bylo jasně řečeno, že nemám jednat a mít postoje, jako má tento svět. Možná ten obraz, milí přátelé, ale není jen pro mě, ale pro každého z nás. V té knize Zjevení jsme četli, jak Jan nejprve viděl **anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.** Evangelium, radostná zpráva o spasení v Ježíši Kristu je to první, co je zvěstováno. Nedílnou součástí tohoto zvěstování je výzva pokleknout před Ježíšem Kristem, pokořit se před Ním a **vzdát mu čest.** Uznat Ho jako krále nad svým životem, dokud je čas. Neboť je zároveň ohlašován Boží soud. A když v tom vidění ten Boží soud začal, tak v té chvíli přiletěl druhý anděl a hlásá: „**Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.**“ Svět je jako město Babylon, a ti, kteří v něm zůstávají, jsou jako opilí smilstvím. Jakým smilstvím? Je to jen nevázaný sex a vzkvétající pornoprůmysl? Nikoliv. Smilstvem je zde myšleno především klanění se jiným bohům, nebo klanění se čemukoliv jinému, než pravému Bohu. Tohle vidíme ve světě v různých rovinách. Od uctívání jiných bohů, věštění, okultní praktiky, astrologie, horoskopy, ale také následování a zbožšťování nějakého člověka, vůdce, politického lídra. Jinými slovy pro toho, kdo se klaní něčemu nebo někomu, platí **slova třetí anděla letícího oblohou: „Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředitelné do číše svého hněvu;** dále je tam řečeno, že takovým **muka neustanou a nedojdou pokoje.** Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale ve světě potkávám stále více naštvaných a agresivních lidí. A říkám si, proč jsou tak naštvaní? Nemají pokoje, neboť nepoznali Boží lásku. Nepoznali Pána Ježíše, nedošli smíření s Bohem. Proč? Protože ještě zůstávají v Babylonu světa. Ztracení v hořícím městě, v hořícím bludišti. **Babylon, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.** Kolik lidí pije stále z tohoto poháru hněvu? Zdá se, že ta kocovina je stále silnější. Máš-li srdce plné hněvu, zamysli se nad tím, zda to není jasný signál k tomu, že spěješ ke zkáze, neboť Babylon bude zničen. Z tohoto bludiště ovšem vede cesta. Skrze víru v Ježíše Krista. Proto platí, že ten, kdo uvěří v Ježíše Krista jako ve svého Pána a

Spasitele, bude uzdraven a z Babylonu zachráněn! Vyjděte tedy, dokud je čas, tak zní Boží výzva. **Volejte ke mne**, praví Pán, **a Já vás vytrhnu z hořícího ohně!**

Jaká je ale, bratři a sestry, souvislost těch dvou obrazů? **Hořící Babylon a dohasínající oltář v Boží svatyni?** Myslím, že je to varování pro mne jako pro křesťana. Ale možná je to varování i pro tebe, který se křesťanem nazýváš. Někdy jako křesťané se také ztrácíme a bloudíme. A někdy možná zabloudíme do spleťtých a lákavých uliček Babylonu. Babylon je stejně složitý jako lidský život. Jsou v něm různá pokušení, různé nástrahy, mnohá utrpení, násilí, zlo v různých podobách, přetvářka. A my se do toho někdy zamotáme a nevíme, jak z toho ven. V Babylonu plápolají plameny různých vášní. A tak se nám lehce může stát, že **přestaneme hořet pro Boha a začneme být zapálení pro něco jiného**. Najednou naše srdce je zapálené vášní, hněvem, stát se nám to mohlo třeba teď při volbách. Křesťan by se neměl nechat strhnout plamenným hněvem, zlem, hořet pro něco jiného. Pak se nám lehce může stát, že investujeme své síly a svou plápolající vášně do Babylonu, místo toho, abychom se starali o Boží oheň ve svém srdci. A krom toho, za dob Mojžíše se stalo, že **dva kněží donesli do svatyně cizí oheň** a zapálili tím oltář. Hospodin je ve své svatosti usmrtil. Kolik křesťanů kdysi hořelo pro Ježíše Krista, ale nakonec vzpláli pro něco jiného? Jejich život se přizpůsobil tomuto světu, přestali rozpoznávat, co je správné a dobré, co je vůle Boží. Stali se duchovně mrtvými, opustili cesty Páně. Pro mě je to jasné varování, nenechat se zapálit cizím ohněm, ale chodit neustále s Ježíšem, proměňovat svou mysl slovem Božím, obnovovat se v Kristu skrze pokání.

Nyní ještě tedy zvláště k tomu druhému obrazu. Doutnající oltář ve svatyni. První, co mi k němu vyvstalo na mysl, byla právě slova z listu Římanům: **Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba**. Uvědomil jsem si v tom vidění, že je potřeba na ten Boží oltář přiložit. Aby nevyhasl. Ve Starém zákoně byl jeden z úkolů kněží sloužících při svatostánku starat se a udržovat Boží oheň, aby nevyhasl. Jenže co dnes přiložit, když už nejsme ve Starém zákoně a kdy už byla přinesena obět' dokonalá Pánem Ježíšem? Ten pomyslný oltář ve zlaté místnosti je vlastně obrazem lidského srdce člověka, který dal svůj život Pánu Ježíši. Ten, kdo totiž přijal Ježíše za svého Pána a Spasitele, v jeho nitru si Pán Ježíš přece učinil svůj chrám. Ty zlaté stěny znamenají ospravedlnění hříšníka Kristovou milostí. Očistěný jako čisté ryzí zlato. Možná to tedy byl obraz mého srdce a Bůh mi chtěl ukázat, že jsem v Ježíši Kristu ospravedlněn a očistěn, ale že je potřeba přiložit, abych nebyl vlašným křesťanem. A abych byl zapáleným křesťanem, je potřeba, aby oheň nevyhasl. Jak se tedy do tohoto pomyslného oltáře přikládá, ptal jsem dál Ducha svatého. Odpovědí mi bylo, přikládat znamená **sám sebe vydávat, jako Bohu živou, svatou a milou obět'**. To slovo obět' v tomto případě znamená: **Pane, odevzdávám se Tobě, pokládám svůj život na oltář, dávám ti své srdce, své schopnosti, své ruce, nohy, tělo, ústa, aby sis mě použil k naplňování svých plánů**. Možná si v tomto místě řeknete, co zase po nás Bůh chce. Jsem už unavený, už nemám sílu ve službě Pánu Bohu. Je toho na mě moc. Tohle slychávám poslední dobou často. Z různých stran a v různých obměnách. Máme právo být unaveni. A když jsme navíc četli, že **ten kdo má dar sloužit, ať slouží, kdo má dar učit ať učí, kdo dovede povzbuzovat, necht' povzbuzuje, kdo rozdává, ať dává upřímně, kdo stojí v čele, ať je horlivý, kdo se stará o trpící, ať pomáhá s radostí a ještě ať je i naše láska bez přetvářky**, tak by si jeden řekl, to jsou snad nadpřirozené úkoly, kde na to mám brát sílu? Jenže v tom to, bratři a sestry, právě spočívá. Tehdy když se dáme Pánu, když v Něm spočineme, když se položíme Jemu na oltář, tehdy nás On zapálí. Vzpomeňte si na starozákonní obětování. Např. **na Elijáše na hoře Karmel**. Všichni to tehdy viděli, **Bůh zapálil obět' na oltáři svým svatým ohněm z nebe**. Není-li ale na obětním oltáři nic k zapálení, jak může přijít svatý oheň z nebe? Nepoložíš-li své srdce Bohu na oltář, nemůže On tebe zapálit ohněm Boží lásky. Být ale zapálen ohněm Ducha svatého znamená dostat novou sílu, novou chuť, novou touhu sloužit Pánu, novou lásku a radost do života. Být polit jako živou vodou. Božím záměrem není, milí přátelé, abychom byli vyčerpaní a vyhořelí, ale abychom pochopili, že ve své síle toho moc nedokážeme, ty naše nám totiž dojdou a není to pak nic moc. Pak vidíme jen poloprázdné a chřadnoucí sbory. Děláme-li to vlastní silou, nebude v tom život Boží, bude to tedy chřadnout. A tak jestli vnímáš, že tobě samému chybí životní síla, pak je čas jít k Pánu Ježíši, dát před Ním své srdce na oltář a říci, **Pane, zde jsem, zapal mé srdce, zmocni se mě, dej mi, prosím, novou sílu a radost ze života**. Potřebujeme, bratři a sestry, Ducha svatého, potřebujeme svatý oheň z nebe, potřebujeme živou vodu, potřebujeme jít k Pánu, spočinout u Jeho nohou, v Jeho náruči a nabrat sil.

Volejme k Němu opravdově, volejme k Němu s touhou a vášní, jistě nás zapálí a dá nové síly.
Amen. Modlitba Píseň 755

Slovo poslání: Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. (Lukáš 12, 35)

Požehnání: Milost Pána Ježíše a láska Boží, dary i účastenství Ducha svatého budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 788